

PAN FARÁŘ BYL TAKÉ KLUK

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Štěpán je páták a už dva roky ministruje v kostele svatého Vavřince v malé vesnici pod horami. Děti tam sice nemají zábavná hřiště jako děvčata a kluci ve městě, zato však mají na návsí rybník, na kterém se v zimě dobře klouže a bruslí a v létě je v něm bezva koupání.

V půli června se v něm voda natolik ohřála, že se v ní dá koupat. Také Štěpán je mezi kluky, kteří v čistém udržovaném rybníku plavou, hrají si s míčem, závodí nebo jen tak blbnou.

Když v půl šesté zazní zvon, který zve do kostela, Štěpánovi se ministrovat nechce: dneska ne, jednou se to beze mne obejde, pan farář to zvládne i sám. Ale koupání ho od té chvíle nebaví, až nakonec vylézá a utíká domů, aby se převlékl a byl ještě zavčas v kostele.

Přibíhá za minutu šest, ale u zvonku je zavčas a pan farář ho pochválí.

Štěpán však uznání odmítá. „Nechtělo se mi z vody, a tak jsem přišel pozdě.“

„Hlavně, že jsi tady,“ odpovídá kněz a vychází s věrným ministrantem ze sakristie.

Při mši svaté prožívá hoch radost z toho, že se nakonec překonal, dal přednost Pánu Ježíši a je u oltáře, a ne v rybníce, kde ještě kluci řádí.

Když po mši svaté Štěpán pomůže starému kostelníkovi a chystá se odejít, tak mu otec Pavel navrhuje: „Zahrajeme si na schovávanou. Počkej tu v sakristii tři minuty a pak mě venku najdi!“

„Dobře,“ souhlasí nadšeně ministrant a zadívá se na hodiny, aby si odměřil čas.

Pak vychází před kostel a prvně zajde k otcovu autu. Je tu. Neodjel. Ale kde může být? Oběhne kostel, nakoukne do všech zákoutí, prohlédne důkladně keře a zadívá se i do stromů, ale kněze nespattří. Zamíří k rybníku, kde už nikdo z dětí není. Koupou se tu větší kluci a nějací dospělí. Jde po břehu se svěšenou hlavou. Kde jenom může být? „Štěpáne!“ zaslechne, a když se ohlédne, tak ho spatří: jenom hlava mu kouká z vody.

V rybníku je hoch hned a vzápětí blbne s otcem, který ještě nezapomněl být klukem. K tomu ho kněz naučí plavat kraula, kterého Štěpán dosud neměl a byl z toho smutný.

Otec Pavel odchází, Štěpán mu mává. Ještě jednou si zaplave a v duchu si představuje, jak se budou kluci zítra divit a ptát se: „Kdo tě to naučil?“

A to se budou divit, až jim řeknu, že mě to naučil pan farář.

V jednom z minulých čísel jsem již pojednal o filozofickém pojetí práce. Je tedy na místě promluvit i o odpočinku.

Určitě znáte přísloví „práce šlechtí člověka“. Rodiče a učitelé ve škole vás jistě vybízejí k tomu, abyste byli pilní a nezažáleli. Varují před leností. Bezpochyby mají pravdu, ale jak je to s odpočinkem nebo s chvílemi, kdy zrovna nepracujeme? Je to vždy špatně? Musíme opravdu každou chvíli naplnit jen práci?

Tak jako ve všem, je třeba hledat míru. Již jsem také mluvil o ctnostech, které vždy odkazují na uměřenost v dané činnosti. To platí i o práci a odpočinku. Na jedné straně je špatné být líným, ale na druhé straně je nebezpečné stát se workoholikem, člověkem, který se neumí zastavit.

Je vždy nutné ptát se, co je cílem. Práce, peníze, vztahy nebo Bůh? Člověk je svým Stvořitelem zván k tomu, aby rozvíjel dílo stvoření včetně sebe samého. Člověk, který je obrazem Božím, napodobuje Boha právě

tím, že je přirozeně tvůrčí. Je však obrazem Božím také v tom, že může od práce ustát. To znamená, že práce a její plody nemají být jeho cílem, ale pouze prostředkem na cestě k Bohu. Cílem člověka je tak pouze Bůh a jeho oslava.

Z toho, co jsem právě napsal, snad jasně vysvítá, že je rozdíl mezi otrokem a dělníkem. Otrok nezná smysl své činnosti, neovládá rytmus vykonávané práce a neraduje se ani z jejích plodů. Dělník (v tom nejlepší slova smyslu, který zde chci vyjádřit), „koná dílo“, kterému rozumí, ví, proč ho dělá, a umí se z něj radovat. A k tomu patří i to, že umí od tohoto díla poodstoupit. Bůh nestvořil Adama jako otroka, ale jako svého kolegu, se kterým se chtěl po práci sdílet.

Vryla se mi do paměti vzpomínka na jednoho zedníka, který se velmi dlouhou chvíli díval s hrstí na fasádu domu poté, co bylo odstraněno lešení. O to více bychom my měli svoji každodenní práci prokládat pohledem na samotného Stvořitele. Na toho, který sám ustává od práce, aby s láskou hleděl na své stvoření.

Foto: New Africa - Adobe stock

Milí kamarádi, v době světové pandemie se lidé vrací svým životním stylem blíží k přírodě, tráví více času venku, často poblíž svého bydliště. Stejně tak se dnes budeme zabývat „přírodním“ tématem i my. Ale nebude to jen tak ledajaká záležitost. Čekají nás totiž rekordní zápisy spojené s „přírodními zdroji“, tedy se vším, co se nachází v přírodě a lze to těžit nebo nějakým způsobem zpracovávat. Pojďme na to!

ROPA MADE IN CHINA

Přátelé, zde je namístě odložit veškeré stereotypy ohledně hesla „made in China“, které se dnes nachází na množství výrobků kolem nás. Staří Číňané byli totiž kromě jiného velmi důmyslní lidé. Že dali světu vynález papíru a hedvábí, je všeobecně známo. Málokdo ale tuší, že z Číny ze 4. století pocházejí nejstarší dochované ropné vrty, nebo spíše studny. Už tehdy dokázali Číňané těžit ropu až z hloubky kolem 240 m. A to vše s jednoduchými vrtáky a bambusovými trubkami.

SALT LAKE CITY – MĚDĚNÉ MĚSTO?

Americké Salt Lake City je známé například konáním zimní olympiády roku 2002 nebo také jako hlavní město mormonského státu Utah. Neméně důležité je ale díky dolu Bingham Canyon, který se rozkládá poblíž. Jedná se totiž o nejhlubší otevřený důl. Se svými 4 km v průměru a hloubkou kolem 1,2 km nemá ve světě konkurenci. Úchvatně vypadají i výsledky těžby v tomto dolu – například za rok 2012 se zde vytěžilo téměř 180 000 tun mědi, nemluvě o zlatu a dalších kovech.

ZDROJ ŽIVOTA

Ministranti, pokud přemýšlíme nad slovem „zdroj“ z našeho dnešního tématu, můžeme zjistit, že ačkoliv se jedná o specifický výraz, je dnes velmi frekventovaný. O zdroji mluvíme v souvislosti s nabíjením elektrických zařízení, častý je výraz „lidské zdroje“ nebo například „zdroj světla a tepla“. Co je ale zdrojem nás křesťanů? Jan zachytil v kapitole 15 svého evangelia následující odpověď: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla

BRAZÍLIE, ZEMĚ ŽELEZNÁ A ZLATÁ

Trochu odbočíme. Představte si následující scénérii. Helikoptéra plná výzkumníků přelétává před 60 roky nad severobrazílskou krajinou a pro přistání k doplnění paliva si volí příznivě vypadající vrcholek hory. Po údržbě stroje si výzkumníci všimnou vyprahlé půdy, a proto odeberou vzorky. Ano, přesně takto byl objeven důl Carajás, největší známé těžební místo na železnou rudu. Místní nerostné zásoby jsou vypočítány na více než 7 miliard tun železné rudy. A kromě toho zde najdeme i zlato, měď nebo třeba cín.

ovoce ještě více... Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně.“ Ano, právě zde je skrytá odpověď na naši otázku. Zdrojem našeho života je sám Kristus. Jen ten, kdo je na tento zdroj nebo kmen napojený, může čerpat a těžit dostatek živin a energie. A díky tomu pak můžeme nést hojné ovoce. Je to jen na nás, „Zdroj“ je v tomto případě totiž neměnný a nevytěžitelný.

Foto: Gary Whitton, Ded Pixto, Kovalenko - Adobe stock; IsabelleC - wikipedia.org